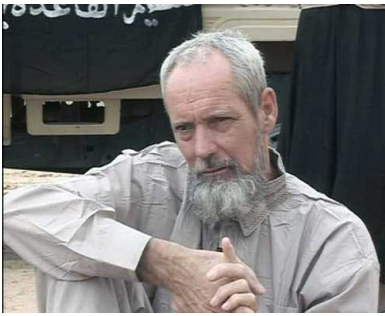

Wie bekommert zich om Rijke?

Videobeeld uit augustus 2012 van Sjaak Rijke.

Foto AFP

Joris Leverink is freelancejournalist en woont in Istanboel.

Het toekomstperspectief van de in 2011 in Mali ontvoerde Nederlander Sjaak Rijke wordt er niet beter op met de komst van Nederlandse troepen.

JORIS LEVERINK

Toen Sjaak Rijke in een recentelijk opgedoken video een emotioneel appel deed aan de Nederlandse regering en het Nederlandse volk om te vechten voor zijn vrijheid, was een gevechtmissie bestaande uit commando's en Apache-gevechtshelikopters waarschijnlijk niet wat hij in gedachten had.

De NS-machinist uit Woerden is inmiddels al meer dan twee jaar in

handen van islamistische militanten in Mali. Op 26 november 2011 werd hij samen met een Britse Zuid-Afrikaan en een Zweed vanuit zijn hotel in Timboektoe ontvoerd, terwijl zijn vrouw Tiny zich verborgen hield in hun jeep. Een Duitse man die zich verzette tegen de kidnappers werd ter plekke doodgeschoten.

Sinds de ontvoering van Rijke is er slechts viermaal een teken van leven van hem vernomen, een foto en drie videoboodschappen. De laatste video verscheen afgelopen september; een aangeslagen Rijke smeekte het Nederlandse publiek hem niet te vergeten.

Afgelopen week zijn vier Franse gijzelaars vrijgelaten die sinds 2010 vastgehouden werden in Mali's buurland Niger. Dit is gebeurd nadat de Franse overheid vermoedelijk meer dan 20 miljoen euro aan losgeld betaald had. In het licht van deze gebeurtenis dient de Nederlandse overheid zich te bezinnen op de vraag hoe zij de vrijlating van Rijke kan bewerkstelligen en tegelijkertijd vasthouden aan het beleid om nooit met terroristen te onderhandelen.

De Nederlandse regering weigert pertinent losgeld te betalen voor de bevrijding van gegijzelde Nederlandse burgers. Het argument is dat het betalen van losgeld criminelen en terroristen aanmoedigt om Nederlanders te ontvoeren en hen van de nodige financiële middelen voorziet om hun terreur voort te zetten. De enige optie die dan overblijft, is militair ingrijpen.

De Fransen hebben het allebei uitgeprobeerd en het resultaat spreekt boekdelen. Iedere bevrijdingspoging door het leger heeft tot de dood van de gegijzelden geleid, terwijl het betalen van losgeld hen zonder uitzondering weer veilig thuisgebracht heeft. De recente

moord op twee Franse journalisten valt moeilijk in dit plaatje te passen, omdat het feitelijk geen ontvoering voor losgeld betrof. Frankrijk, Spanje, Italië, Canada en Oostenrijk hebben alle in het verleden losgeld betaald aan de aan Al Qaida gelieerde rebellen in de Sahara.

Het Verenigd Koninkrijk en Nederland hebben dit pertinent geweigerd. Het is dan ook geen toeval dat de enige gegijzelde die tot dusver door de extremisten in koelen bloede vermoord werd, een Brit is. Toegegeven, de Fransman Michael Germaneau is ook gestorven terwijl hij in handen van de islamisten was, maar zijn executie wordt algemeen beschouwd als een reactie op een gefaalde reddingsmissie door Franse en Mauritaanse troepen in het noorden van Mali.

Het Nederlandse beleid om geen losgeld te betalen is in het licht van de Franse bereidheid om wel te onderhandelen ernstig ondermijnd. Zeker wanneer Nederlandse troepen actief zullen deelnemen aan de gevechtmissie in Mali is er voor de Islamistische gijzelnemers weinig reden om Rijke nog langer in leven te houden.

De bereidheid van de Franse regering om te onderhandelen is niet enkel een gevolg van een ander standpunt ten opzichte van losgeldebetalen. Belangrijker nog is de constante druk vanuit de maatschappij geweest om de overheid te dwingen zich in te zetten voor de bevrijding van haar burgers. Vrienden en familie van de gijzelaars hebben tochten georganiseerd, brieven verspreid en petitie opgezet om ervoor te zorgen dat hun geliefden niet vergeten werden door de samenleving.

In Nederland wordt Rijkjes familie echter de mond gesnoerd omdat te veel aandacht voor de zaak de

hoogte van het losgeld zou opdrijven. Maar waarom maakt de overheid zich zorgen over de hoogte van het losgeld, als ze toch niet bereid is dit te betalen?

In Nederland doet de naam Sjaak Rijke helaas slechts bij een handvol ingewijden een belletje rinkelen. Zowel de politiek als de media lijken zich niet langer te bekommeren om het lot van onze landgenoot. Als de overheid voet bij stuk blijft houden en weigert aan de eisen van de gijzelaars te voldoen terwijl een paar honderd Nederlandse militairen actief de extremisten zullen gaan bevechten, is de kans groot dat Rijk's angsten bewaarheid zullen worden en dat er, om zijn eigen woorden te gebruiken, 'geen uitweg is'.